

Константин Константинов
Малкият коминочистач

Цяла нощ фъртуната вилня, събаря керемиди, навява преспи. На зоранта затихна. Къщите бяха потънали в дълбок чист сняг. От всеки покрив се проточи към небето тънък синкав дим.

Само една къщурка не пушеше. Баба Гена, запретната и ядосана, току слагаше съчки в огнището и мърмореше:

– Какво ли е пък туй чудо? Не ще да гори – и това си е!...

Едно голямо кълбо дим излезе из оджака и напълни стаята.

– Тю-ю-ю! Божичко! Не стига, че замръзнах, ами и ще ослепея!...

А бре, Даньо, какво е туй, бре баба!.

Даньо, внучето й, тъкмо поиска да каже нещо и закиха – веднъж, дваж, триж.

– Нещо е запушило пустия комин! – сети се баба Гена. – Тичай да викаш Цаньо дялгерина, да се качи да види!...

Огнището блъвна ново кълбо пушек. Баба Гена отвори прозорчето, погледна нагоре, и изведнъж викна:

– Какво съм се зачудила пък и аз! Ами че то твое хвърчило, бре хубостнико, трябва да е вътре!

– Ти, бабо, недей тъй!... без да знаеш – отвърна Даньо. – Що ще мойто хвърчило в комина.

– Ами нали есенес още беше се закачило, бре, та не можехте да го снемете – и там си остана! На ти сега поразия! Нощес вятърът го е пъхнал вътре. Я де му се вее опашката!... Боже, Боже, почернях от сажди, като караконджул!... Тичай по-скоро за Цаньо!...

И баба Гена си забърса очите. Като се обърна, тя видя, че Даньо още не е излязъл.

– Какво чакаш, бре зяпльо?

– Бабо, бабо, я гледай – посочи Даньо към комина. Баба Гена подаде глава из прозорчето.

Парцалената опашка, провиснала на снега, мърдаше. След една минута от върха на комина излезе облак дим, едно опушено хвърчило се търколи на покрива, а заедно с него тупна на стряхата и едно черно птиче. В същия миг съчките в огнището пламнаха и огънят веднага се разгоря.

Бабата гледеше изумена птичето. Даньо позна хвърчилото си и мълчеше.

– Бре, Данчо, я го виж, бре синко. То било врабче. Скрило се, горкото, да се стопли, и ни очисти комина! – викна засмяна старата жена.

Врабецът, почернял като гардже, изтърсваше крилца в снега.

– Ох, на баба коминджията!... Ами че много си мъничък, бре баби

– пък я каква работа ни свърши. Я, бре Данчо, я дай сега да му платим!

И баба Гена разчупи едно коматче хляб и го хвърли на стряхата. После взе от стената една китка житни класове, донесени лятос от нивата, и каза на внука си:

– Ха сега вместо при Цаньо иди, че забучи това в ръката на снежния човек, дето вчера го правихте на двора... Нека си клъвне, черничкото, малко зрънца. С труд си ги е спечелило.

Врабците цвъртяха с пълни гушки и кацаха по ръцете и главата на снежния човек. Сред всички важно подскачаше черният врабец.

– Чик-чик! Чик-чик! Яжте, яжте! Аз не съм саможив! Обичам компания!

Едно младо врабче, не разбрало отде е дошло това угощение, учудено го изгледа и запита:

– Ами ти защо си тъй черен?

– Чук-чук! – измърмори старият врабец. – Яж и не питай! Ако не бях такъв – нямаше да ядеш. Черен съм, защото си имам вече занаят! Не съм като вас – развейпрах! Чук-чук! Чук-чук!

И слезе до краката на снежния човек, дето имаше малко стопен сняг, за да се напие с водица.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3260>]